

Die Schule der magischen Tiere. Wo ist Mr. M?

Margit Auer

Ilustrații de Nina Dulleck

Copyright text și ilustrații © 2015 CARLSEN Verlag GmbH, Hamburg, Germania

Ediție publicată pentru prima dată în Germania cu titlul

DIE SCHULE DER MAGISCHEN TIERE

WO IST MR. M?

Toate drepturile rezervate

Editura Litera

tel.: 0374 82 66 35; 021 319 63 90; 031 425 16 19

e-mail: contact@litera.ro

www.litera.ro

Școala animalelor magice. Unde este domnul M.?

Margit Auer

Copyright © 2022 Grup Media Litera

pentru versiunea în limba română

Toate drepturile rezervate

Traducere din limba germană: Valentina Georgescu

Editor: Vidrașcu și fiii

Redactor: Gabriela Trăsculescu

Copertă: Andreea Apostol

Tehnoredactare și prepress: Mihai Stoianov

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

AUER, MARGIT

Școala animalelor magice. Unde este domnul M.? / Margit Auer;
il. de Nina Dulleck; trad. din lb. germană de Valentina Georgescu. –

București : Litera, 2022

7 vol.

ISBN 978-606-33-4820-4

Vol.7. – 2022. – ISBN 978-606-33-9129-3

I. Dulleck, Nina (il.)

II. Georgescu, Valentina (trad.)

821.112.2

Tiparul executat la S.C. Ganesha Publishing House LTD S.R.L. București

tel.: +4 021 423 20 58, fax: +4 021 424 98 13, e-mail: contact@ganesa.ro, web: ganesa.ro

Margit Auer

Ilustrații de Nina Dulleck

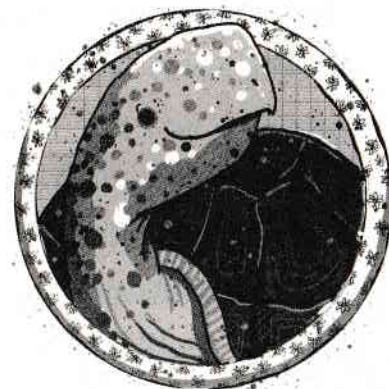
Traducere din limba germană de
Valentina Georgescu

LITERA
București

Capitolul 1:	Testul de mate	17
Capitolul 2:	Unde este Ashanti?	25
Capitolul 3:	La bălci	33
Capitolul 4:	Ronia are un plan	43
Capitolul 5:	Mesaje de la magazinul Magic Pet	51
Capitolul 6:	Marea hartă a lumii	58
Capitolul 7:	Doi copii dezvăluie un secret	66
Capitolul 8:	Unde este Miss Cornfield?	69
Capitolul 9:	Să mergem la Magic Pet!	75

Capitolul 10:	Ajutor!	82
Capitolul 11:	Toffi	93
Capitolul 12:	Bietul Lothar!	103
Capitolul 13:	Suplinitorul	106
Capitolul 14:	Meditație la mate	115
Capitolul 15:	Plan de răzbunare	122
Capitolul 16:	Wunibald von Winterstein	131
Capitolul 17:	Marele mister	140
Capitolul 18:	Planuri de călătorie	148
Capitolul 19:	O vizită la biroul de turism	152
Capitolul 20:	Spectacolul de magie	158
Capitolul 21:	Domnul M.	166
Capitolul 22:	William	178
Capitolul 23:	Întrebări și iar întrebări	187
Capitolul 24:	Elucidarea misterului	193
Capitolul 25:	O casă nouă	202
Ultimul capitol		205

Capitolul 1*Testul de mate*

– Aaaaah! Frate! Era cât pe ce să aterizez în tufa de trandafiri! Benni sări de pe skateboard.

– Dar a fost bine! îl laudă țestoasa Henrietta, care scosese capul din ghiozdanul lui. Acum câteva săptămâni ai fi intrat în ea cu toată viteza.

– Ba nu! strigă Benni.

– Ba da, chicoti Henrietta. Micuța țestoasă era într-o dispoziție de zile mari, vorbind mai mult ca de obicei. Era luni dimineța, aproape ora 8:00,

iar ei porniseră deja spre Școala Winterstein. În seara asta mergem la bălci, nu-i așa, Benni? Ai văzut afișul de lângă *marmacie*? Scria pe el așa: Ciripompă, Zgârciob, Vară de zahăr. Din asta vreau porție dublă!

Benni își puse chicotind placa la subraț și merse pe jos ultimii câțiva metri până la școală.

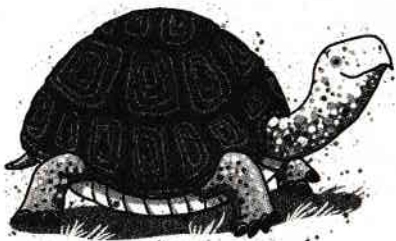
– Afișul era la farmacie, iar pe el scria: „Tiribombă, Scrânciob și Vată de zahăr“.

Micuța lui țestoasă încă învăța să citească. Uneori se descurca, alteori nu prea...

O fată cu bucle roșcate și nas cârn veni spre ei pe trotinetă, în mare viteză, strigând:

– La o parte, măi fârtate! Pietricelele săreau în toate părțile. Fata ajunsese până la intrarea în școală, lucru care nu-i plăcu deloc administratorului.

– Și acum eu trebuie să greblez iar pietrișul! spuse cu năduf Willi Wondraschek în urma ei.

– Atenție toată lumea, Ronia e în sfârșit punctuală azi! Vocea care făcea pe deșteapta îi aparținea Idei. Cu un teanc de cărți la subraț, aceasta încerca să deschidă ușa masivă a școlii.

– Dar poftiți, vă rog! Animalul magic al Idei, vulpoiul Rabbat, se și strecură prin crăpătura ușii.

Benni, Ida și Ronia erau colegi de clasă. Și aveau toți aceeași învățătoare, pe Miss Mary Cornfield.

Învățătoarea aștepta deja în clasă, răsfoind o carte.

– Poftiți înăuntru, îi întâmpină ea pe cei trei, adăugând apoi, când un băiat cu ochelari intră după ei: Neața, Max!

Pe umărul băiatului ședea o bufniță, care dădu solemn din cap.

În clasă erau în total 24 de copii. Douăsprezece fete și doisprezece băieți. Și mai existau și 14 animale. Animale magice, cuvântătoare.

Ida și Benni erau convinși că în nicio altă clasă din lume nu mai era atâta veselie și distracție ca în a lor, aflată la primul etaj al Școlii Winterstein.

Cei doi fuseseră primii care primiseră animale magice: pe vulpoiul Rabbat și pe țestoasa Henrietta. Mai întâi se primea întotdeauna o înștiințare. Pe urmă apărea domnul Morrison, proprietarul magazinului Magic Pet, cu autobuzul lui huruitor – și aventura putea începe.

Între timp, pe lângă Rabat și Henrietta, în clasă mai apăruse un pinguin pe nume Iuri, care se plimba, cu mersul lui legănat, printre bănci.

Mai era Caspar, cameleonul.

Peperoni, porcușorul roșcovan.

Motanul Karajan și liliachița Eugenia.

Crocodilul Rick și koala Sydney.

Cimpanzeul Tingo, șoarecele Cooper și bufnița Muriel.

Foca Mette-Maia, iar pe sofa torcea Leander, leopardul magic...

În această dimineață de luni, elevii lui Miss Cornfield discutau despre un singur lucru: începea bălciul anual!

În ziar era un articol lung despre artiști, magicieni și carusele, iar o fotografie înfățișa niște bărbați musculoși, care montau roata mare.

– Eu și Karajan mergem astăzi la prezicătoare să ne citească viitorul, anunță Helene, îndreptându-e spre locul ei cu pas mlădios și cu rucsacul ei roz cu prințese. Precis că voi fi manechin cândva. Sau actriță! Își dădu pletele blonde pe spate, iar Karajan, care i se freca de picioare, o privi admirativ.

– Ha-ha! Baftă! strigă Silas cu un rânjel larg pe față, mângâindu-l pe cap pe Rick, crocodilul lui magic. Eu văd că-n viitor îți va ieși un coș pe nas și – ups! – văd și o notă proastă la mate.

Helene nu răspunse, iar Karajan întoarse capul, iritat.

Dar nimeni din clasă nu se bucura atât de tare de bălciul anual ca Ronia. Ea îi convinsese de

mult pe părinții și pe sora ei mai mare, Paula, să meargă acolo diseară.

– Cine mai vine? strigă ea prin clasă. Vreți să ne întâlnim la mașinuțe?

Imediat, mai multe mâini se ridicară în aer, dar în aceeași clipă sună de intrare, și Miss Cornfield bătu din palme.

– Bâlciul începe ceva mai târziu. Acum să vedem întâi notele la testul de matematică. Îi privi pe rând pe toți copiii.

Max și Ida, isteții clasei, încuviințară din cap nerăbdători. Alți copii se arătară mai puțin încântați.

Miss Cornfield începu să împartă lucrările.

– Rezultatele sunt foarte diferite. Unii dintre voi aveți lacune uriașe.

Profesorul, Ida și Franka primiră, după cum era de așteptat, „foarte bine“. Franka era geniul matematic al clasei. Cei trei radiau de fericire.

Benni și Ciochi luaseră „satisfăcător“, calificativ pe care îl considerară absolut în regulă, așa că aplaudară.

Eddie primise un „bine“. De când o avea pe liliachița Eugenia, învăța cu mare ușurință.

– Excelentută trebuță, Eddie! chițai liliachița încântată, legănându-se de lampa din tavan. Ține-o tot așa!

Helene primi și ea tot un „bine“, și scoase limba la Silas.

Miss Cornfield se opri în fața lui Yannik zâmbind.

– Yannik, sunt foarte mulțumită de rezultatul tău!

Yannik luase de asemenea un „bine“.

Cimpanzeul Tingo, care stătea confortabil în poala lui Yannik, fu încântat. Bătu cu două creioane în pupitru și strigă:

– Super, amice!

Miss Cornfield râse și îl mângâie pe Tingo pe cap. Nu înțelegea ce spusese animalul magic – doar Yannik putea –, însă își imaginează.

Când Miss Cornfield ajunsese la Ronia, deveni foarte serioasă. Puse lucrarea în fața ei.

– Așa nu se mai poate, Ronia. Te rog să vii cu lucrarea semnată de părinți, da?

Pe foaie se vedea scris cu roșu un mare „insuficient“.

Ronia rămase mută un timp. Înghiți în sec. Insuficient? Serios? Făcuse multe socoteli, trăsese multe linii și desenase multe cuburi – chiar totul era greșit?

Miss Cornfield tăiașe toată lucrarea și scrisese deasupra: „Învață! Lipsesc noțiuni de bază!“

Ronia lăsă privirea în pământ. Un „insuficient“ nu avea să fie primit prea bine de cei de acasă. Oare mai avea voie să meargă la bălci?

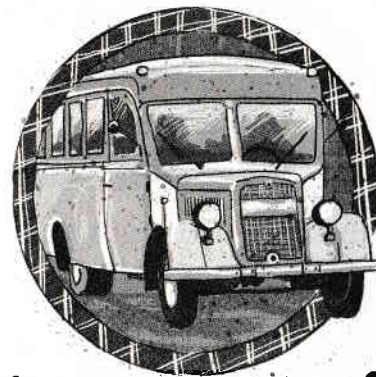
Nimeni nu observă că în ultima bancă mai era cineva foarte trist. Lothar. Lothar Roggenthiel.

Și Lothar primise „insuficient“.

Și Lothar trebuia să vină cu lucrarea semnată de părinți.

Văleu!

Capitolul 2

Unde este Ashanti?

Elevii tocmai se pregăteau să reia toate socotelile de la test, când se auzi un ciocănit în ușă. Ronia se bucură de întrerupere. Habar n-avea cum să rezolve problema: „Un teren de baschet are 28 de metri lungime. Cât înseamnă asta în centimetri?“ De fapt, întrebarea corectă era: „Pe cine interesa așa ceva?“

Miss Cornfield ridică nedumerită capul.

– Încremenirea! murmură ea. Intră! strigă apoi cu glas tare.

„Încremenirea“.

Acesta era un truc pe care animelele magice îl învățaseră de la domnul Morrison: de îndată ce erau privite de niște ochi străini, acestea se transformau în blânde animăluțe de pluș.

Tingo puse cuminte ambele creioane jos și se transformă într-o mai-muțică de jucărie.

În clasă nu intra, însă, nici administratorul,

nici directorul. Intra nimeni altul decât... domnul Morrison!

Animalele renunțară la încremenire și se relaxară imediat. Ochii copiilor se umplură de speranță. Oare Mortimer Morrison adusese un animal magic? Avea loc astăzi o predare?

Pinkie, coțofana, zbură pe catedră și strigă:

– Salutare tuturor!

Dar nu înțeleseseră, desigur, decât celelalte animale magice. Și domnul Morrison. Acesta făcu o plecăciune politicoasă în fața clasei. Yannik sări în picioare, și Tingo aproape se prăbuși din poala lui.

– Să rostim jurământul?

Înainte de fiecare predare, copiii jurau să nu vorbească absolut cu nimeni despre animalele lor magice.

Însă oaspetele clătină cu regret din cap.

– N-am nici măcar o micuță tarantulă la mine. Leonie pufni indignată.

– Așadar, iar nu mi-a venit rândul să primesc un ponei?

– Eu îmi doresc un măgăruș! strigă Katinka.

– Iar eu, un animal care să știe să socotească, se văită Lothar din ultima bancă.

– Ei, asta da surpriză! spuse Miss Cornfield. Ce s-a întâmplat?

Domnul Morrison își scoase pălăria cea pleoștită de pe cap și începu s-o frământa în mâini.

– Un lucru tare neplăcut, murmură el. De curând... adică... mai precis ieri...